

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Kevin Jared Hosein

Năluci flămânde

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Apetrei

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOSEIN, KEVIN JARED

Năluci flămânde / Kevin Jared Hosein ; trad. din lb. engleză și note de Mihaela
Apetrei. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2549-4

I. Apetrei, Mihaela (trad. ; note)

821.111

Titlu original: Hungry Ghosts
Autor: Kevin Jared Hosein

Copyright © Kevin Jared Hosein, 2023

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2549-4

Pentru străbuni și pentru tot ce a rodit din ei

„Fără tăgadă, toți regii, o, fiule,
Trebuie să fi privit cândva drept în bezna iadului.“

Mahābhārata

PERSONAJELE

PRINCIPALE

Hansraj Saroop (Hans)

Shweta — soția lui

Krishna — fiul lor

Tarak — nepotul lor

Dalton Changoor — un bărbat bogat

Marlee Changoor — soția lui

Dolly — vecina lui Hansraj și a Shwetei

Umesh — soțul ei, decedat

Lata — fiica lor

Mandeep — tatăl lui Tarak; fratele mai mare al lui Hansraj

Tansi — soția lui, decedată

Kalawatie & Teeluck — un cuplu în vârstă din cartierul
de barăci

Rookmin & Murali — alt cuplu în vârstă

Niala — fiica lor însărcinată

Sachin — fiul lor

White Lady — câinele pripășit la barăci

Rudra & Rustam Lakhan — frați gemeni al căror trecut
este scăldat în sânge

Bhagran Lakhan — tatăl lor, decedat

Baig & Robinson — doi bărbați, angajați ai lui Changoor

Inspector-adjunct Badree — polițist în Bell Village

Mikey & Dylan — fiii lui

I

O POARTĂ SPRE IAD

Cândva prin anii 1940, în Trinidad

Patru băieți s-au aventurat spre râu, ca să înfăptuiască un jurământ de sânge. Doi frați și doi veri. Frații erau gemeni, aveau cincisprezece ani; verii lor, paisprezece și treisprezece. Au trecut de la unul la altul un cuțit pentru dezosat, făcându-și în podurile palmelor tăieturi drepte și precise. Sângele a țâșnit bolborosind, de parcă vinele le-ar fi dat în clocot. L-au lăsat să curgă într-o sticlă pentru lapte furată. Au băut, trecând sticla de la unul la altul, până n-a mai rămas niciun strop. Apoi s-au îmbrățișat ținându-se așa de strâns, de parcă s-ar fi terminat lumea. Când au sfârșit jurământul, s-a pornit o ploaie atât de cumplită,

încât cei patru băieți au crezut că norii se vor prăbuși peste ei. Forța apei le-a împuns tăieturile și le-a curățat.

— Ni'ca n-o să fie mai important ca asta, le-au spus gemenii celor doi veri.

Fratele mai mare a botezat uniunea lor cu un nume: *Corbeau*, vulturul cel mare, hoitar, o pasăre care trăiește din căutarea morții.

De ce nu un ibis? Sau un pescăraș albastru? Sau un păun?

Pentru că un *corbeau* va rămâne mereu un *corbeau*, chiar dacă își schimbă penele negre cu ale unui păun. El trebuie să mănânce stârvuri la micul-dejun. Știe cum să savureze măruntaie și carne putredă, realizând că și acestea sunt o hrană potrivită pentru regi. Căci ce altceva este un rege decât o făptură hrănită de regatul său? O făptură care se învâрте în cercuri pe deasupra capetelor supușilor, dându-le de veste că este acolo. Un *corbeau* va fi mereu un *corbeau* — urât de lumea pe care, în cele din urmă, o va devora.

Băiatul cel mai mic nu se simțea în largul lui să se identifice cu o pasăre hoitar, până când n-a auzit această interpretare. Era copil singur la părinți, plătând, însă nefiresc de precoce. Cu ochi mari, inteligenți. Cu nasul băgat mereu în reviste vechi, mototolite. Cu încruntarea unui sfânt bătrân, în aceste vremuri tulburătoare. Cu pielea atât de albă, încât bătrânii spuneau că a fost atins de zeița Radha¹. Cândva, avusese coama unei sălbăticiuni, un adevărat rai pentru păduchi. Nu voia să fie pieptănat. Când cineva încerca, își ciufulea părul și și-l zburlea la loc.

¹ În mitologia hindusă, Radha este soția lui Krishna, zeița iubirii, tandreții, compasiunii și devotamentului.

Pe acest băiat îl chema Krishna Saroop.

Krishna venea dintr-o familie alcătuită din trei persoane.

Tatăl lui, Hans, trecuse puțin de treizeci de ani. Ten arămiu. Palme ca pielea tăbăcită. Avea ochi mereu zâmbitori. Încă se vedeau urmele unei copilării subnutrite. Câteodată, membrele lui păreau mai fusiforme decât erau în realitate. Dar, când muncea la plantațiile de trestie de zahăr, era la fel de chipeș, puternic și însuflețit precum zeul războiului, Subrahmanya. Muncise din greu, toată viața, pentru o plată de mizerie. Cât să ajungă de un praf de făină de la negustorii chinezi, pentru niște biscuiți *Bermudez* și o lingură de ghee. Și s-a descurcat cu atâta. În ultimul an, muncise pe moșia Changoor, unde construisese garduri, reparase uși și se ocupase de grădină. Îndatoririle i se schimbau în fiecare săptămână, pentru că era bun la toate, putea face orice.

Mama, Shweta, avea ochii înfundați în orbite, iar asta o făcea să pară mai mereu adormită. O șiră a spinării robuste și pielea închisă la culoare, ca pământul arat. În nara stângă avea o boabă de cerceș, care s-o ferească de tentații din exterior. Purta mereu rochii simple din bumbac, lungi până la jumătatea gambei, iar *dupatta*¹ de muselină îi atârna ca un șal. Când își vedea fiul, dimineata, încordarea din obraji devenea și mai evidentă. Își făcuse o grădină de *bandhania*² într-un jgheab meșterit dintr-un butoi. În timp, își croiseră drum acolo și câțiva lăstari de busuioc sfânt. Ea îi lăsase — fiindcă lucrurile găsesc

¹ Eșarfă lungă purtată de femeile indiene pentru a-și acoperi capul.

² Verdeață asemănătoare cu pătrunjelul și coriandrul, foarte folosită în bucătăria din Trinidad.

propria cale spre viață, fie că ne place sau nu. Se trezea înainte să se lumineze, ca să gătească *roti*¹ pe *chulha*² de lut, folosind lemnele de foc adunate de soțul ei în weekend. În zilele bune, făcea *tarkari*³ de dovleac. Nimic nu se risipea vreodată. Tot ce rămânea era folosit ca momeală pentru pește. Viața răsare din resturi. Lotuși de un roz aprins în solul noptatic.

Trăiau toți trei într-o baracă de pe plantația de trestie de zahăr. Barăcile acestea erau presărate ca niște ose-minte pe jumătate îngropate pe întinsul câmpiei, aruncate departe de corpul lor colonial. În măduva lor se cuibă-riseră fantomele celor arvuniți. Și odraslele lor. Această baracă anume, se ițea singuratică, precară și colțuroasă ca un dinte ieșit în pajiștea întinsă, acoperită cu ierburi tro-picale, dincolo de plantația de trestie de zahăr, dincolo de orezării, de restul satului și de fabrica de zahăr — într-un colț unde Dumnezeu însuși trebuia să mijească ochii ca s-o vadă. Vecini ai nimănui. La o plimbare cu șareta trasă de măgar până la cel mai apropiat magazin cu produse neperisabile.

Acesta era un loc al vieților care nu contează. O încâl-ceală de lemn și oțel care părea să-și schimbe vag forma ori de câte ori era măturată de vânturi puternice. Exista o băătătură comună, unde oamenii găteau, beau și se încăie-rau. În interior se găseau cinci familii și cinci camere de trei pe trei metri, despărțite de pereți de lemn, crăpați, care nu ajungeau până în tavan. Podea de pământ rece.

¹ Lipie rotundă și subțire, făcută din făină și apă, specifică bucătăriei indiene.

² Cuptor tradițional indian, adeseori sub formă de vas care conține la bază vatra unde se face focul și în partea superioară, locul pentru gătit.

³ Curry picant de legume.

Haine croite din saci vechi de făină. Saltele din fibră de nucă de cocos, mereu desfundate, peste care erau aruncate perne umplute cu moțuri de trestie de zahăr. Drumurile de macadam de aici n-aveau nume. Se deosebeau unul de altul doar prin numărul de crăpături.

În locul acesta, șuieratul șerpilor se contopea cu foșnetul primordial al vântului printre plante. Pictură *en plein air*, cu toate nuanțele posibile de verde scăldate în carmin, roșu, violet și oclu. Imaginea a ceea ce lumea bună numește citronelă, castravete amar sălbatic, tufe de peperomia, timarie, tecoma, bois gris, bois canot, dovlecel Chayote, chenet, moko, moringa, pomerac, prune de iunie, barbadine, barhar. Și oamenii, ca niște furnici de savană. Imaginați-vă frunze de curry răsucindu-se ca niște elice; mangrove picior peste picior, în mlaștinile decantate; bastioane de trestie de zahăr aplecându-se și răspândindu-se uniform, până departe; mirosul stricat de sulfat de amoniu, adăugat pe undeva, pe acolo; inimi roz de caladium zbătându-se legănat printre lujerii arși de castravete sălbatic — zăcând toate ca niște smocuri de blană, lațe și șuvițe de păr de pe spinarea unui colos îngropat. Șoseaua Churchill–Roosevelt spinteca pe jumătate acest colos. De o parte, credința în tufiș, pânză de sac, sohari¹, iută, ratan, paie și *tapia*². De cealaltă parte, Bell Village, dogma unei lumi noi, urlând și predicând pentru oțel, motorină, nailon, vinilin, ipsos și ferestre triplu stratificate.

Trinidadul fusese ucis, iar acum trebuia înviat.

În Bell, biserica prezbiteriană se lățea tot mai mult, ca un pistolar într-o confruntare tăcută cu templul

¹ Plantă înrudită cu ghimbirul, cu frunze mari folosite pe post de farfurie.

² Perete de chirpici (cuvânt cu origini spaniole).

caleidoscopic de steaguri *jhandi*¹. O preluare lentă, evanghelică. În fiecare săptămână, un stâlp de bambus mai puțin și un șiling mai mult pe tipsia ofrandei, pătată cu rugina sângelui lui Hristos. Crucifixul și clopotnița, atât de bălțate de găinaț, încât s-au contopit cu tencuiala. Umbra fabricii de zahăr, neagră ca melasa. Alte fabrici, ciobite ca niște ruine bombardate. Silozurile vizibile în depărtare — înalte, bombate, falice. Copii din flori ai industriașilor și misionarilor. Anglia, Canada, Olanda, Curlanda, nu contează — asigură-te doar că le spui *sahib* sau *sir*. Cu toate că mulți dintre ei știu deja că timpul lor a cam trecut. Elefanți mărșăluind spre cimitir.

Clădirea școlii a fost făcută după chipul bisericii.

Krishna era singurul copil de la barăci înscris aici. O disprețuia. L-au tuns. Colegii lui erau cu toții din Bell. Îi disprețuia pe toți. Unii erau hinduși acasă, dar prezbiterieni la școală. Nu și el. Nu poți fi ambele lucruri deodată, așa gândea. Trebuie să alegi una din două. Doar un nebun și-ar irosi sufletul astfel. De Crăciun, misionarii din Nova Scotia și soțiile lor le aduceau daruri. Băiatului din dreapta lui, o locomotivă de jucărie. Fetei din stânga lui, o trusă de cusut „Micul călător“. Fratelui ei mai mic, o carte de colorat *Mama Gâscă* și o cutie de creioane uriașe. Și, pentru Krishna, un pix ros la capăt și o Biblie, căreia i-a găsit o bună utilizare ca hârtie pentru împachetat peștele.

Profesorii purtau haine groase sub arșița soarelui și păreau să se întărate când își foloseau bicele din tamarin — fiecare dintre ele primise o poreclă biblică. Gomora. Mântuirea. Revelația. Câțiva copii erau biciuiți mai aprig decât ceilalți, printre ei, și Krishna. Băiatul nu știa ce-avea

¹ Steag triunghiular folosit în hinduism ca simbol al identității religioase.

el de-a face cu „Elegy Written in a Country Churchyard”¹; cu toate astea știa pe de rost primele trei strofe.

La școală nu avea prieteni. Era cel mai mare din clasa lui, fiindcă începuse târziu. Un mic grup de colegi îi întorseseră și pe ceilalți împotriva lui, când le dăduse păduchi fetelor. Era pisat neîncetat, necăjit până la nebunie, ca un țiuțit tot mai strident. Duseseră vorba că încă locuia la barăci pentru că bunicul lui iubise romul mai mult decât își iubise copiii. Că nimeni din familia lui nu-și putea spune numele pe litere. Că niciunul din ei nu putea socoti fără să-și folosească degetele de la mâini și de la picioare. Spuseseră în clasă că el bea apă din balta unde se ușurau caprele. Că păianjenii își făcuseră pânză în mâncarea lui și gândacii îi intrau noaptea în nări. Că putea a sămânța lui taică-său, pentru că taică-său i-o trăgea maică-sii în fața lui — și că el visa cu ochii deschiși să li se alăture. Îi era greu să audă toate lucrurile alea — mai ales că unele dintre ele erau adevărate.

Într-o seară, după școală, aceiași băieți din clasa lui l-au doborât la pământ și l-au scuipat pe rând în cap. Nu era prima oară. Dar, de data asta, n-avea de gând să stea și să îndure. În vinele lui curgea sângele vitejesc al camarazilor săi. De la momentul jurământului, ceva se schimbase în el. Făgăduiala jurământului de sânge. Sânge de *corbeau*. S-a imaginat pe sine ca o pasăre batjocorită. Gata cu asta.

Și mai târziu, în aceeași seară, în timp ce colegii lui de clasă se scăldau în râu, el și camarazii lui le-au pus rahat de câine în încălțări. De acolo, lucrurile au luat-o razna. Au aruncat cu pietre unii în alții. S-au tăvălit în praf, și-au

¹ „Elegie scrisă într-un cimitir de țară”, poem de Thomas Gray.

cărat pumni în față, și-au înfipt mâinile în beregate. S-au luptat de parcă ar fi fost rivali de la începutul lumii.

Krishna îl convocase pe vărul lui, Tarak, ca să se răzbune. Un băiat înalt, care părea și mai înalt fiindcă își purta părul lung legat în creștet și zburlit, ca o coroană făcută dintr-un ananas. Era slab, însă regimul de colocazie și cod îi modelaseră corpul în fibră tare. Avea un fel anume de a-și răsuci umerii, ca un dulău care-și scutură puricii. Krishna era cu un an mai mic, dar Tarak îl admira ca pe un frate mai mare. Au condimentat apa agresorilor cu sarea lui Glauber. Alora le-au explodat intestinele. Gemenii au pus scorpioni în latrine. Inevitabil, cineva a fost înțepat. Șoc anafilactic.

Tarak a vrut să ia asupra lui toată vina, dar Krishna ținea să se afle că a fost opera lui.

— Băiatul ăla, săracul de el, putea să moară, a fost tot ce i-a spus lui Krishna sahib directorul, după ce a aflat de fapta lor.

Chiar dacă taică-său a căzut în genunchi și l-a implorat pe director, Krishna a fost suspendat pentru restul anului. Dar directorul, căruia i s-a făcut milă de bărbatul ce se tot ploconea, a fost de acord să-i permită băiatului să repete anul, din septembrie.

După ce a auzit veștile, mama lui Krishna a meșterit o *mala*¹ din flori de ixora², a aprins fitilul dintr-o *deya*³ și a desenat cu ea trei cercuri deasupra fiului ei, intonând o mantră sfântă. L-a pus să poarte la brâu, timp de o

¹ Șirag de mătăanii.

² Arbuști tropicali veșnic verzi, cu inflorescențe mari, tip buchet, viu colorate.

³ Lampă de ulei.

săptămână, un *aranjanam*¹, ca precauție pentru cazul în care mamele băieților ar plăti un demon care să arunce un blestem asupra lui.

Krishna a luat cina la lumina unei torțe, încercând să alunge țăntarii din orezul bhaji. După apusul soarelui, maică-sa a stins flacăra de la *flambeau*². Câmpiile au rămas atât de întunecate, încât abia dacă-și mai zărea propriile mâini. Egretele și-au fluturat aripile pe deasupra capului său. Când broaștele au încetat să mai orăcăie, lumea de-afară parcă a dispărut. Nu-i mai rămânea nimic de făcut, decât să doarmă. Ațipind, și-a amintit:

Nu lăsa visele să te amăgească.

Acesta este locul tău în lumea asta.

Și nu mai există altă lume în afară de cea de aici.

Nu mai există niciun alt trup decât cel pe care zeii ți l-au hărăzit.

Și nu mai există nicio viață decât cea de care ești legat.

¹ Ornament în formă de brâu, purtat în jurul taliei de mulți adulți și copii din sudul Indiei.

² Un fel de opaiț de dimensiuni mai mari.

O rugăciune uitată

Sfârșit de iulie

Muzica se auzea încă atunci când Dalton Changoor a dispărut ca intrat în pământ.

Marlee, tânăra lui soție, și-a dat seama că lipsește abia când vântul a măturat prelata galbenă care-i acoperea de obicei camioneta Chevrolet roșie. Prelata zăcea acum mototol, azvârlită între doi cocotieri. În lumină, părea un erete uriaș, cu aripi largi, coborând spre pământ. Biroul unde Dalton lăsase mergând un disc cu *Ugly Woman* al celor de la Roaring Lion era acum pustiu. La fel și *porte cochère*¹ unde își parca de obicei camioneta. Cu toate că această dispariție subită a îngrijorat-o, Marlee nu a lăsat-o să-i apese gândurile. Asta până când a găsit pe masa din bucătărie un bilet mângălit la repezeală:

¹ O poartă de mari dimensiuni acoperită în partea de sus și dând spre curtea interioară a unui imobil, pe unde puteau intra pe vremuri caii și trăsură, iar în zilele noastre permite trecerea unui autovehicul.